

RAZGOVOR

ELENA ORLIĆ, MLADA PULSKA FRIŠKO DIPLOMIRANA GLUMICA, O SVOME RADU, PLANOVIMA I PERSPEKTIVAMA MLADIH GLUMACA

Kazališna gluma iziskuje JAČU EKSPRESIJU

Kazališta sve manje zapošljavaju glumce za stalno, a oni koji su na redovnoj plaći rade predstavu za predstavom te po inerciji dobivaju priliku za prilikom, dok ostali teško dolaze do ikakvog projekta. Najbolje bi bilo kada bi za svaku predstavu ili film bila organizirana audicija i kada ansambli uopće ne bi postojali

RAZGOVARALA Vanesa BEGIĆ

PULA - Nedavno ste diplomirali glumu na splitskoj Umjetničkoj akademiji. Koja je bila tema Vaše diplomske predstave?

- Tema moje diplomske predstave bio je unutarnji svijet velike književnice Virginije Woolf koja je, nakon što je oboljela od shizofrenije, počinila samoubojstvo. Predstavu sam nazvala "Pisma Viti" zato što sam Virginijina privatna pisma koristila kao temelj u radu na ulozi i kao materijal za izradu predstave. Zadatak diplomskog rada bio je osmisliti svoju predstavu - monodramu u trajanju od sat vremena, s time da smo bili slobodni sami izabrati onaj izraz koji nam je najdraži i unijeti svoj osobni pečat u samoj realizaciji zadatka.

- Kakva je dan-danas perspektiva jedne friško diplomirane glumice kada kazališta ne zapošljavaju, a do drugih je uloga sve teže doći? Je li je najvažnije biti ustrajan?

- Situacija trenutno nije sjajna, ali perspektive svakako ima. U ovoj struci uvijek ima posla, no pitanje je za koga i u kojoj mjeri. Trenutno, s obzirom na krizu, posla je manje nego što ga je bilo ranije. Kultura je nadgradnja civilizacije, a ako tome dodamo činjenicu da se na lošim temeljima teško može bilo što nadograditi, onda znamo da ne možemo očekivati previše.

Sve više glumaca

No, ipak je kreativni izraz jedna od temeljnih ljudskih potreba te samim time ne može nestati. Trenutno u Hrvatskoj ima puno više glumaca nego što je to potrebno, ali bilo bi posla za sve da se sustav malo bolje uredi. Mi smo na jednoj prekretnici između starog i novog sustava i sada taj period svojevrstne praznine treba izdržati. Kazališta sve manje zapošljavaju glumce za stalno, a oni koji su na redovnoj plaći rade predstavu za predstavom, te po inerciji dobivaju priliku za prilikom

dok ostali teško dolaze do ikakvog projekta. Najbolje bi bilo kada bi za svaku predstavu ili film bila organizirana audicija i kada ansambli uopće ne bi postojali. Tako bi svatko dobio svoju priliku, a situacija bi nas primorala da poboljšamo svoju kvalitetu. No, drago mi je da situacija nije idealna, jer konačno većina ljudi shvaća da sama dipl. oma nije garancija za uspjeh, niti činjenica da ste školovani ne podrazumijeva to da će vam netko nešto dati. Danas smo primorani okrenuti se sebi, proširiti vidike i izmisliti nešto novo, to je jedini način da se izgrade novi temelji za bolju budućnost. U takvoj situaciji ne samo da treba biti uporan, nego puno više od toga - sposoban, iznadprosječno kreativan i psihički jak da se izdrži sve što je potrebno da bismo pronašli svoje mjesto pod suncem.

Krenuti novim stopama

- Glumite od malih nogu. Je li je bilo lakše kada ste bili studentica i neopterećeni poslom ili pak nakon stjecanja diplome?

- Svaki životni period nosi svoje teškoće i radosti. Studentski život je ugodno razdoblje, ali ne može trajati vječno jer onda to više ne bilo prirodno, prije ili kasnije morate odrasti i zaploviti u stvarni svijet koji ni prema kome nema milosti. Studij glume je definitivno specifičan i u mnogočemu se razlikuje od ostalih studija, ali nije tako jednostavan kao što se čini. Mi smo uvijek više ili manje opterećeni poslom jer se već na studiju polako probijamo u te krugove i već tada hvatamo svaku priliku, ali malo je lakše uz saznanje da ste još uvijek na neki način zaštićeni.

Već negdje sredinom studija polako počinjete pronalaziti svoj put u glumi i samim time se čim prije želite osloboditi škole i krenuti vlastitim stopama, no još uvijek niste svjesni koliko prepreka vas na tom putu čeka. Stvarnost vas kad-tad lupi po glavi, no

Elena Orlić: Znam da želim raditi što više i da je ovaj posao moj konačan odabir

to nije ništa neobično i ništa što bi se trebalo izbjegavati, dapače, kada se suočite sa situacijom kakva jest, ona automatski više ne djeluje tako strašno nego vas primora da skupite snage i hrabro krenete u borbu za opstanak. Ne bih rekla da mi je kao studentici bilo lakše ili da mi je sada lakše, ne znam, svako razdoblje nosi svoje lekcije, a kada

Pitanje prilagodbe

- Kazalište, film ili televizija?

- Ne bih se opredjelila ni za jednu od tih "grana", otvorena sam za sve opcije, za glumca je dobro da redovito balansira između različitih projekata i da se nauči prilagođavati u različitim uvjetima.

jednu po jednu svladate, stvari s vremenom postaju sve lakše. Ne bih rekla da nam je nakon studija teže, samo nekako postajemo svjesniji realne situacije nego što smo to bili ranije.

- Interpretirali ste ulogu Anite u filmu Dana Okija "Predstava", koja je igrala na 57. izdanju pulskog filmskog festivala. Je li vam je to filmsko iskustvo pomoglo i je li ono bilo pozitivno?

- Jesam, to je bilo divno iskustvo, a ujedno i moje prvo filmsko iskustvo nakon kojega sam se zaljubila u rad na filmu. Očarao me cijeli taj proces potpune posvećenosti projektu, adrenalina koji osjećate jer znate da to što ćete sada u tom trenutku snimiti ostaje zapamćeno zauvijek i da će to mnogi ljudi gledati. Osim toga uživam u grupnom radu, volim osjetiti tu grupnu povezanost,

spoj ugodnog i korisnog, bez osjećaja da radite neki posao koji je privatno odvojen od vas nego ste apsolutno s njime povezani, on je dio vas, vi ga živite... Nije da toga u radu na predstavi manjka, nego vam film uzme puno više vremena, i nekad ćete na setu biti i po petnaest sati, pa ste samim time povezani s grupom i s obzirom da ste vezani za lokacije na kojima snimate imate osjećaj da zaista živite život tog lika.

Uživam u realističnom izrazu

To iskustvo mi je puno pomoglo da naučim kako se snima film i kako se glumac treba ponašati ispred kamere, a to je nešto potpuno drugačije od glume u kazalištu. Kazališna gluma iziskuje jaču ekspresiju, dok je ona filmska puno osobnija, intimnija.

- Sudjelovali ste i u brojnim predstavama za djecu i mladež. Koji Vam je žanr omiljeni? Biste li se željeli opredijeliti za jedan žanr ili smatrate da je za glumca bolje da glumi u raznim žanrovima?

- Najviše uživam u realističnom izrazu, u modernoj, suvremenoj drami, ali jako me interesiraju i eksperimentalni, alternativni izrazi gdje se puno koristi tijelo i gdje je sve simbolično. Volim biti tjelesno aktivna i volim improvizacijama dolaziti do rješenja, volim kad se u radu na projektu koriste improvizacije zato što vam se tada misli zaustavljaju te tijelo počne govoriti samo za sebe, a ono je puno pametnije od glave koja "sve zna" i "sve razumije". Najveća umjetnička dostignuća izronila su u onim trenucima kada je podsvijest preuzela konce nad svijesću, tako da za najbolja rješenja treba upitati svoju nutrinu. Smatram da se improvizacijom kao sredstvom u procesu rada ne bi trebali koristiti samo u alternativnim, već u svim vrstama dramskih izričaja, tako vježbamo svoju kreativnost, fleksibilnost i dolazimo do boljih rješenja. Smatram da glumac, barem dok je mlad, treba isprobati sve žanrove, pa čak je dobro da se okuša i u drugim umjetničkim izričajima tipa slikarstvo, performans art, glazba, ples... sve da bi proširio vidike i lakše pronašao sebe te izgradio kvalitetniju umjetničku osobnost.

- Planovi za budućnost?

- Nemam nekih konkretnih planova. Što se bliže budućnosti tiče, uskoro ću započeti s radom na jednom projektu, no o tome će se već čuti, a nakon toga, ne znam, teško je bilo što planirati kada je taj posao jako nepredvidiv. Otvorena sam za bilo kakve projekte, znam da želim raditi čim više i da je ovaj posao moj konačan odabir, no vidjet ćemo kuda će me sve to zajedno odvesti i kamo će me usmjeriti. Nikad ne volim ništa planirati jer život nas uvijek nekako iznenadi i prisili da planove naglo promijenimo. Zato vjerujem intuiciji i nadam se da će me odvesti točno tamo gdje trebam biti, gdje je to najbolje za mene.